

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 114/04-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 23. marca 2004 v senáte zloženom z predsedu Štefana Ogurčáka a zo sudcov Eduarda Bárányu a Lajosa Mészárosu prerokoval prijatú sťažnosť súkromného podnikateľa D. J. s obchodným názvom D. J. STOLÁRSTVO A SKLENÁRSTVO, so sídlom H., zastúpeného advokátom JUDr. V. H., Advokátska kancelária, R., vo veci porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Cb 784/97 a takto

r o z h o d o l :

1. Okresný súd Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Cb 784/97 porušil základné právo súkromného podnikateľa D. J. s obchodným názvom D. J. STOLÁRSTVO A SKLENÁRSTVO, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prieťahov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a jeho právo na prerokovanie veci v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Súkromnému podnikateľovi D. J. s obchodným názvom D. J. STOLÁRSTVO A SKLENÁRSTVO, p r i z n á v a primerané finančné zadost'učinenie v sume 30 000 Sk

(slovom tridsaťtisíc slovenských korún), ktoré je Okresný súd Žilina povinný mu vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Súkromnému podnikateľovi D. J. s obchodným názvom D. J. STOLÁRSTVO A SKLENÁRSTVO priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 4 534 Sk (slovom štyritisícpäťstotridsaťštyri slovenských korún), ktorú je Okresný súd Žilina povinný vyplatiť na účet jeho advokáta JUDr. V. H., do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením z 24. júna 2004 č. k. I. ÚS 114/04-7 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť súkromného podnikateľa D. J. s obchodným názvom D. J. STOLÁRSTVO A SKLENÁRSTVO, so sídlom H. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Cb 784/97 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

1. 1 Sťažovateľ vo svojej sťažnosti z 28. januára 2004 uviedol, že pred okresným súdom sa vedie spor medzi ním ako navrhovateľom a odporcom, ktorým je obchodná spoločnosť STAVOP - SLOVAKIA, spol. s r. o., so sídlom v Žiline, o zaplatenie 82 680 Sk s prísl.

Návrh na vydanie platobného rozkazu bol podaný 16. januára 1997. Podľa tvrdenia sťažovateľa okresný súd vykonal vo veci do podania sťažnosti len niekoľko úkonov, po

poslednom pojednávaní konanom 13. januára 1999 však súd ďalej nekonal. Pojednávanie nariadil až na 30. január 2004, toto ale oznámením zaslaným faxom právneho zástupcovi sťažovateľa zrušil z dôvodu konania zhromaždenia sudcov z obvodu Krajského súdu v Žiline. Ďalšie pojednávanie bolo potom nariadené na 3. február 2004.

Sťažovateľ na základe toho, že okresný súd v jeho veci podľa jeho názoru viac ako 5 rokov nekonal, dospel k záveru, že okresný súd porušil jeho základné právo zaručené v čl. 48 ods. 2 ústavy a právo zaručené v čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto navrhol, aby ústavný súd sťažnosti vyhovel a takto rozhodol:

„Základné právo navrhovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov bolo porušené.

Odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi finančné zadošťačenie ako náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, v sume 30 000 Sk. Zároveň navrhujem, aby súd prípad posúdil ako odôvodnený z dôvodu neprimeraných prietahov a priznal navrhovateľovi náhradu trov tohto konania vo výške 4 534.- Sk (jeden úkon, podľa § 13, ods. 8, 1. veta, vyhl. č. 163/2002 Z. z.).“

2. Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadrili obaja účastníci konania: okresný súd, zastúpený jeho predsedom JUDr. P. H., listom z 21. februára 2005 sp. zn. Spr. 3521/05 a právny zástupca sťažovateľa stanoviskom k uvedenému vyjadreniu okresného súdu z 15. marca 2005.

2. 1 Predseda okresného súdu k svojmu vyjadreniu pripojil prehľad úkonov okresného súdu vykonaných v danej veci, ako aj stanovisko zákonnej sudkyne a uviedol, že:

„Predkladám Vám spis 10 Cb 784/97, ktorý sa už vrátil z Krajského súdu v Žiline a vec je právoplatne skončená. (...).

Pokiaľ ide o vec samotnú, z predložených podkladov je všetko zrejmé, na základe stabilnej judikatúry súd rozhodne, či boli alebo neboli vo veci prietahy.“

V súvislosti s predmetnou ústavnou sťažnosťou podala zákonná sudkyňa nasledovné vyjadrenie:

„Predmetnú právnu vec som prevzala spolu so senátom 10 Cb, ktorý pozostával z niekoľko stoviek spisov obchodnej a exekučnej agendy, po odchádzajúcom sudcovi Mgr. M. G. v septembri roku 1999. Z uvedeného dôvodu došlo pri postupnom vybavovaní

právnych vecí k určitým prieťahom v konaní. Od roku 2003 súd v rámci prípravy pojednávania v predmetnej veci zabezpečoval vyjadrenia a podklady účastníkov konania tak, aby bolo možné o návrhu rozhodnúť v čo najkratšej lehote a na prvom pojednávaní. Na základe doposiaľ vykonaného dokazovania a výsledkov prípravy pojednávania súd rozhodol po prevzatí veci na prvom pojednávaní dňa 3. 2. 2004. Rozsudok Okresného súdu Žilina č. k. 10 Cb 784/97-93 zo dňa 3. 2. 2004 nadobudol právoplatnosť dňa 18. 1. 2005 (potvrdzujúci rozsudok Krajského súdu Žilina 20 Cob 280/04 zo dňa 2. 12. 2004).

S poukazom na uvedené skutočnosti odmietam dôvod prieťahov konania označený sťažovateľom ako váhanie sudcu pri rozhodovaní o pripustení znaleckého dokazovania. Prieťahy v konaní boli zapríčinené presunom a množstvom právnej agendy, ktorú som k 7. 9. 1999 ako začínajúca sudkyňa prevzala a ktorú bolo potrebné naštudovať a postupne právne riešiť pri priebežnom mesačnom nápade okolo 30 vecí. (...)

2. 2 Právny zástupca sťažovateľa vo svojom stanovisku k uvedenému vyjadreniu predsedu okresného súdu uviedol, že:

„(...) Domnievam sa, že skutkový stav je jasne dokázaný a nič na tom nemení ani vyjadrenie Okresného súdu v Žiline.

Čo sa týka nutnosti ústneho pojednávania, súhlasím s názorom Ústavného súdu, že pojednávanie vo veci by bolo zbytočné, vzhľadom na to, že žiadne nové skutočnosti nie sú aktuálne.

Trváme na svojej sťažnosti v plnom rozsahu s uplatneným nárokom na finančné zadosťučinenie ako aj na trovy konania uvedené v sťažnosti 28. januára 2004. Pre prípad úspechu a priznania nároku uvádzam č. účtu...“

3. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich vyjadreniami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

II.

Z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností, z vyjadrení účastníkov konania a z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil nasledovný priebeh a stav konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 10 Cb 784/97:

Dňa 17. januára 1997 podal sťažovateľ na okresnom súde proti obchodnej spoločnosti STAVOP – SLOVAKIA spol. s r. o. (ďalej len „odporca“), návrh na vydanie platobného rozkazu o zaplatenie 82 680 Sk. Vec bola zaevidovaná pod sp. zn. 1 Rob 103/97.

Dňa 22. januára 1997 súd vyzval sťažovateľa na odstránenie väd podania.

Dňa 13. marca 1997 súd urgoval sťažovateľa na odstránenie väd podania.

Dňa 1. apríla 1997 právny zástupca sťažovateľa doručil súdu plnú moc a výpis z obchodného registra odporcu.

Dňa 9. apríla 1997 súd opäť urgoval sťažovateľa, aby odstránil vady podania.

Dňa 23. apríla 1997 právny zástupca sťažovateľa odstránil vady podania.

Dňa 2. mája 1997 súd vydal platobný rozkaz.

Dňa 20. mája 1997 odporca doručil súdu odpor proti platobnému rozkazu.

Dňa 24. augusta 1998 sudca nariadil pojednávanie na 30. september 1998 a dal úpravou kancelárii pokyn, aby doručila odpor na vyjadrenie sťažovateľovi.

Dňa 29. septembra 1998 právny zástupca odporcu doručil súdu ospravedlnenie neúčasti na pojednávaní a navrhol odročiť pojednávanie.

Dňa 30. septembra 1998 sa uskutočnilo pojednávanie, ktoré bolo odročené na 28. október 1998.

Dňa 28. októbra 1998 sa uskutočnilo pojednávanie, ktoré bol odročené na 18. november 1998 s tým, že súd poskytol účastníkom lehotu na dosiahnutie zmiery.

Dňa 18. novembra 1998 sa uskutočnilo pojednávanie, na ktorom nedošlo k zmieri, a preto súd pojednávanie odročil na 11. január 1999 za účelom výsluchu svedkov.

Dňa 11. januára 1999 sa uskutočnilo pojednávanie, ktoré bolo odročené na neurčito s tým, že súd poskytol účastníkom lehotu dvoch týždňov na mimosúdne urovanie sporu.

Dňa 24. februára 1999 právny zástupca odporcu doručil súdu oznámenie, že nedošlo k uzavretiu zmiery.

Dňa 28. júla 2003 sudkyňa dala úpravou kancelárii pokyn, aby vyzvala odporcu na doručenie listinných dôkazov.

Dňa 10. októbra 2003 sudkyňa dala úpravou kancelárii pokyn, aby urgovala splnenie výzvy o doručenie listinných dôkazov.

Dňa 23. októbra 2003 právny zástupca odporcu doručil súdu odpoveď na výzvu.

Dňa 7. januára 2004 sudkyňa nariadila pojednávanie na 30. január 2004.

Dňa 23. januára 2004 sudkyňa zrušila termín pojednávania na 30. január 2004 a nariadila nový termín na 3. február 2004.

Dňa 3. februára 2004 v neprítomnosti účastníkov, ale v prítomnosti ich právnych zástupcov sa uskutočnilo pojednávanie, na ktorom bol vyhlásený rozsudok.

Dňa 6. februára 2004 právny zástupca sťažovateľa doručil súdu vyúčtovanie trov právneho zastúpenia.

Dňa 16. apríla 2004 odporca doručil súdu odvolanie proti uvedenému rozsudku.

Dňa 25. júna 2004 bol spis predložený Krajskému súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“), aby rozhodol o odvolaní odporcu.

Dňa 4. augusta 2004 sudca krajského súdu nariadil pojednávanie na 2. december 2004.

Dňa 2. decembra 2004 sa uskutočnilo odvolacie pojednávanie, na ktorom bol vyhlásený rozsudok, ktorým krajský súd potvrdil napadnuté rozhodnutie.

Dňa 5. januára 2005 bol rozsudok krajského súdu doručený okresnému súdu.

Rozsudok z 3. februára 2004 nadobudol právoplatnosť 18. januára 2005.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak

porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. (...)

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadostučinenie.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov (...).

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná (...).

Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov“ garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie veci v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03).

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka konania a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou ESLP ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií ústavný súd postupoval aj v danom prípade.

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom okresného súdu v konaní o zaplatenie 82 680 Sk vedenom pod sp. zn. 10 Cb 784/97, v ktorom sťažovateľ vystupuje ako navrhovateľ, došlo k porušeniu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatuje, že zdĺhavý priebeh napadnutého konania ústavný súd nemôže pripísať na vrub faktickej náročnosti alebo právnej zložitosti prerokovávanej veci. Napokon ani predseda okresného súdu a ani konajúca sudkyňa vo svojom vyjadrení nenamietali zložitost' napadnutej veci.

2. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania s'ťažovateľa v preskúmvanej veci, ústavný súd nezistil žiadnu závažnú okolnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na jeho ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v tomto konaní k zbytočným pried'ahom, teda zjavne neprimeraná dĺžka napadnutého konania nebola vyvolaná správaním s'ťažovateľa.

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu a konštatuje, že okresný súd bol v predmetnej veci nečinný minimálne v období od 20. mája 1997 do 24. augusta 1998 (pätnásť mesiacov) a od 24. februára 1999 do 28. júla 2003 (päťdesiattri mesiacov). Okresný súd teda počas piatich rokov a ôsmich mesiacov vo veci nevykonal žiadny úkon smerujúci k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa s'ťažovateľ ako navrhovateľ v napadnutom konaní nachádzal, čo je základným účelom práva zaručeného v citovaných článkoch ústavy a dohovoru (pozri napr. I. ÚS 41/02). K pried'ahom pritom nedošlo v dôsledku zložitosti veci ani správania účastníkov, ale výlučne v dôsledku postupu súdu. Obranu zákonnej sudkyne, podľa ktorej *„pried'ahy v konaní boli zapríčinené presunom a množstvom právnej agendy, ktorú som k 7. 9. 1999 ako začínajúca sudkyňa prevzala a ktorú bolo potrebné naštudovať a postupne právne riešiť pri priebežnom mesačnom nápade okolo 30 vecí“*, nemožno akceptovať. V tejto súvislosti treba zdôrazniť, že ústavný súd pri posudzovaní toho, či bolo porušené právo s'ťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných pried'ahov, posudzoval postup súdu, a nie to, či toto právo bolo porušené činnosťou (nečinnosťou) alebo postupom konkrétneho sudcu vybavujúceho danú vec. Preto pri posudzovaní odôvodnenosti s'ťažnosti nemožno prihliadnuť na skutočnosti uvedené zákonnou sudkyňou. V tejto súvislosti ústavný súd už uviedol (pozri napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 28/01, I. ÚS 50/01, I. ÚS 108/02, I. ÚS 38/03), že nedostatočné personálne obsadenie súdu a nadmerné množstvo vecí, v ktorých sa musí zabezpečiť súdne konanie, by mohlo len dočasne ospravedlniť vzniknuté pried'ahy, a to len v tom prípade, ak sa za tým účelom prijali včas adekvátne opatrenia. Ústava v čl. 48 ods. 2 zaväzuje predovšetkým súdy

ako garantov spravodlivosti, aby prijali príslušné opatrenia umožňujúce prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov, a tým vykonanie spravodlivosti v primeranej lehote.

Skutočnosť, že okresný súd mal personálne problémy, ktoré nedokázal alebo nemohol sám riešiť, nemôže byť pripočítaná na ťarchu účastníka konania a nemá povahu okolností, ktoré by vylučovali zodpovednosť súdu, ktorý je vecne a miestne príslušný na rozhodnutie vo veci občana, ktorý sa naň obrátil (*mutatis mutandis* I. ÚS 156/02).

Vzhľadom na všetky uvedené dôvody ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 1.

4. Vzhľadom na to, že 3. februára 2004 bol vo veci vyhlásený rozsudok, ktorý nadobudol právoplatnosť 18. januára 2005, neprichádzalo do úvahy v okolnostiach danej veci rozhodnutie podľa § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde.

5. Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie.

Sťažovateľ požadoval priznať primerané finančné zadosťučinenie vo výške 30 000 Sk „z dôvodu neprimeraných prieťahov (...)“.

Vzhľadom na okolnosti danej veci ústavný súd dospel k názoru, že len konštatovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je dostatočným zadosťučinením pre sťažovateľa. Ústavný súd preto uznal za odôvodnené priznať mu aj finančné zadosťučinenie podľa citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde, ktoré s prihliadnutím na všetky okolnosti zisteného porušenia práv sťažovateľa, vzhľadom na dlhodobú bezdôvodnú nečinnosť okresného súdu priznal v požadovanej výške 30 000 Sk.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil,

je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 2.

6. Ústavný súd priznal sťažovateľovi (§ 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde) náhradu trov konania vo výške 4 534 Sk z dôvodu trov jeho právneho zastúpenia advokátom.

Úspešnému sťažovateľovi vznikli trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátom za tri úkony právnej služby (príprava a prevzatie zastúpenia a podanie sťažnosti 28. januára 2004 a podanie písomného stanoviska k vyjadreniu okresného súdu 15. marca 2005). Za dva úkony vykonané v roku 2004 patrí odmena v sume dvakrát po 4 534 Sk a režijný paušál dvakrát po 136 Sk (§ 13 ods. 8, § 19 ods. 3, § 24 ods. 3 a § 25 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 163/2002 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb), teda spolu za úkony vykonané v roku 2004 prislúcha sťažovateľovi suma 9 340 Sk a za jeden úkon vykonaný v roku 2005 patrí odmena 2 501 Sk a režijný paušál 150 Sk (§ 1 ods. 3 a § 11 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb), preto trovy právneho zastúpenia sťažovateľa celkove predstavujú sumu 11 991 Sk.

Vzhľadom na to, že sťažovateľ si prostredníctvom svojho právneho zástupcu uplatnil náhradu trov právneho zastúpenia za jeden úkon právnej služby a tieto trovy vyčíslil v sume 4 534 Sk, ústavný súd - keďže to nie je v rozpore s platnými súvisiacimi predpismi - mu priznal náhradu trov právneho zastúpenia v požadovanej výške tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 3.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd o uplatnených trovách konania sťažovateľa rozhodol tak, ako to je uvedené pod bodom 3 výroku tohto rozhodnutia.

7. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod „právoplatnosťou rozhodnutia“ uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. marca 2005